

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קרא ומתניתא מסייע ליה לריש לקיש.	רבא:											◊
קרא - דכתיב (ויקרא ה') וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו.												◊
תשומת יד - אמר רב חסדא: כגון שיחד לו כלי להלוואתו	[רב חסדא]											◊
עשק - אמר רב חסדא: כגון שיחד לו כלי לעשקו.	[רב חסדא]											◊
וכי אהדריה קרא כתיב (ויקרא ה') והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אתו ואילו תשומת יד לא אהדריה. מאי טעמא - לאו משום דמחסרא משיכה?												◊
אימא מעושק הוא דהדר קרא.	רב פפא לרבא:											◊
הכא במאי עסקינן - כגון שנטלו ממנו וחזרו והפקידו אצלו.												◊
היינו פקדון												◊
תרי גוני פקדון.												◊
אי הכי תשומת יד נמי ליהדריה, ולוקמיה כגון שנטלו הימנו וחזר והפקידו אצלו.												◊
אי אהדריה קרא - לא תיובתא ולא סייעתא, השתא דלא אהדריה קרא - מסייע ליה.												◊
ותשומת יד לא אהדריה קרא?												◊
מנין ליתן את האמור למעלה למטה - דכתיב (ויקרא ה') או מכל אשר ישבע עליו לשקר	והתניא, אמר רבי שמעון: ואמר רב נחמן אמר רבה בר אבוי אמר רב:											◊
לרבות תשומת יד להישבון.												◊
בהדיא מיהא לא אהדריה קרא.												◊
מתניתא מנלן												◊
נתנה בלבן - מעל	דתניא:											◊
דוקא בלן הוא, דלא מחסרא משיכה. אבל מידי אחרייתא, דמחסרא משיכה - לא מעל עד דמשך.	ואמר רב:											◊
נתנה לספר - מעל	והתניא:											◊
וספר הא בעי לממשך תספורת												◊
הכא במאי עסקינן - בספר נכרי, דלאו בר משיכה הוא.												◊
נתנה לספר או לספן או לכל בעלי אומנות - לא מעל עד דמשך.	תניא נמי הכי:											◊
קשיין אהדדי?												◊
אלא לאו שמע מינה: כאן - בספר נכרי, כאן בספר ישראל, שמע מינה.												◊
דבר תורה מעות קוננות.	וכן אמר רב נחמן:											◊
ובדקה לוי במתניתיה ואשכח:	[לוי]											◊
נתנה לסיטון - מעל	[תניא]											◊
אלא קשיא לריש לקיש												◊
הא מני - רבי שמעון היא.	אמר לך ריש לקיש:											◊
אבל אמרו מי שפרע וכו'.												◊
אודועי מודעינן ליה	איתמר, אביי:											◊
מילט לייטינן ליה.	רבא:											◊
אודועי מודעינן ליה, דכתיב (שמות כ"ב) ונשיא בעמך לא תאר.	אביי:											◊
מילט לייטינן ליה, דכתיב בעמך - בעושה מעשה עמך.	רבא:											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנא אמינא לה	רבא:											◇
דרבי חייא בר יוסף יהבו ליה זוזי אמלחא, לסוף אייקר מלחא. אתא לקמיה דרבי יוחנן	[רבי חייא בר יוסף]											◇
זיל הב להו, ואי לא - קביל עליך מי שפרע.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											◇
ואי אמרת אודועי מודעינן ליה, רבי חייא בר יוסף בר אודועי הוא?												◇
ואלא מאי - מילט לייטינן ליה, רבי חייא בר יוסף אתי לקבולי עליה לטותא דרבנן?												◇
אלא רבי חייא בר יוסף ערבון הוא דיהבי ליה.												◇
כנגדו הוא קונה	הוא סבר: [רבי חייא בר יוסף]											◇
כנגד כולו הוא קונה.	ואמר ליה רבי יוחנן:											◇
ערבון, רב אומר: כנגדו הוא קונה	אתמר: [רב]											◇
כנגד כולו הוא קונה.	רבי יוחנן:											◇
הנותן ערבון לחבירו, ואמר לו: אם אני חוזר בי - ערבוני מחול לך, והלה אמר לו: אם אני אחזור בי - אכפול לך ערבונך, נתקיימו התנאים, דברי רבי יוסי.	מיתיבי: [רבי יוסי]											◇
רבי יוסי טעמיה												◇
אסמכתא קניא.	דאמר: [רבי יוסי]											◇
דיו שיקנה כנגד ערבונו.	רבי יהודה:											◇
במה דברים אמורים - בזמן שאמר לו ערבוני יקון. אבל מכר לו בית או שדה באלף זוז, ופרע לו מהם חמש מאות זוז - קנה, ומחזיר לו את השאר אפילו לאחר כמה שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:											◇
מאי לאו הוא הדין למטלטלין, בדסתמא קני להו לכולהו.												◇
לא, מטלטלין בדסתמא לא קני.												◇
ומאי שנא?												◇
קרקע דבכספא קני ליה ממש - קני ליה לכולהו, מטלטלי דלא קני אלא לקבולי מי שפרע - לא קני ליה כוליה.												◇
לימא כתנאי:												◇
המלוה את חבירו על המשכון ונכנסה השמיטה, אף על פי שאינו שוה אלא פלג - אינו משמט, דברי רבן שמעון בן גמליאל.	[רבן שמעון בן גמליאל]											◇
אם היה משכון כנגד הלואתו - אינו משמט, ואם לאו - משמט.	רבי יהודה הנשיא:											◇
מאי אינו משמט דקאמר רבן שמעון בן גמליאל?												◇
אילימא כנגדו												◇
מכלל דרבי יהודה הנשיא סבר: להך פלגא נמי משמט? אלא משכון דנקיט למה ליה?												◇
אלא לאו שמע מיניה, מאי אינו משמט דקאמר רבן שמעון בן גמליאל - אינו משמט ככולו, ומאי משמט דקאמר רבי יהודה הנשיא - להך פלגא דלא נקיט עליה משכון. ובהא קמיפלגי:												◇
כנגד כולו הוא קונה	דרבן שמעון בן גמליאל סבר:											◇
כנגדו הוא קונה.	ורבי יהודה הנשיא סבר:											◇
לא, מאי אינו משמט דקאמר רבן שמעון בן גמליאל - להך פלגא דנקיט עליה משכון.												◇
מכלל דרבי יהודה הנשיא סבר: להך פלגא דנקיט עליה משכון - נמי משמט, אלא משכון דנקיט למה ליה?												◇
לזכרון דברים בעלמא.												◇
רב כהנא יהבי ליה זוזי אכיתנא, לסוף אייקר כיתנא. אתא לקמיה דרב.	[רב כהנא]											◇

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
במאי דנקיטת זוזי - הב להו, ואידך - דברים נינהו, ודברים אין בהן משום מחוסרי אמנה.	אמר ליה: [רב]											מט.
דאיתמר דברים, רב אמר: אין בהן משום מחוסרי אמנה	[רב]											מט.
יש בהם משום מחוסרי אמנה.	רבי יוחנן:											מט.
מה תלמוד לומר (ויקרא י"ט) הין צדק? והלא הין בכלל איפה היה? אלא לומר לך: שיהא הן שלך צדק, ולא שלך צדק	מיתבי, רבי יוסי ברבי יהודה											מט.
ההוא שלא ידבר אחד בפה ואחד בלב.	אביי:											מט.
אף על פי שאמרו טלית קונה דינר זהב ואין דינר זהב קונה טלית, מכל מקום כך הלכה, אבל אמרו: מי שפרע מאנשי דור המבול ומאנשי דור הפלגה - הוא עתיד ליפרע ממי שאינו עומד בדיבורן	מיתבי, רבי שמעון:											מט.
תנאי היא												מט.
מעשה ברבי יוחנן בן מתיא שאמר לבנו: צא ושכור לנו פועלים. הלך ופסק להם מזונות. וכשבא אצל אביו אמר לו: בני, אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהם, שהן בני אברהם יצחק ויעקב. אלא, עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם: על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית בלבד.	דתנן:											מט.
ואי סלקא דעתך דברים יש בהן משום מחוסרי אמנה - היכי אמר ליה זיל הדר בך?												מט.
שאני התם, דפועלים גופיהו לא סמכא דעתייהו. מאי טעמא - מידע ידעי דעל אבוה סמך.												מט.
אי הכי, אפילו התחילו במלאכה נמי												מט.
התחילו במלאכה ודאי סמכי דעתייהו, אמרו: מימר אמר קמיה דאבוה, וניחא ליה.	!											מט.
ומי אמר רבי יוחנן הכי?												מט.
האומר לחבירו מתנה אני נותן לך - יכול לחזור בו.	והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											מט.
יכול, פשיטא												מט.
אלא: מותר לחזור בו.												מט.
ומודה רבי יוחנן במתנה מועטת, דסמכא דעתייהו.	רב פפא:											מט.
הכי נמי מסתברא												מט.
ישראל שאמר לבן לוי: כור מעשר יש לך בידי - בן לוי רשאי לעשותו תרומת מעשר על מקום אחר.	דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:											מט.
אי אמרת בשלמא לא מצי למיהדר ביה - משום הכי רשאי, אלא אי אמרת מצי למיהדר ביה - אמאי רשאי? אישתכח דקא אכיל טבליים												מט.
הכא במאי עסקינן - כגון שנטלו ממנו, וחזר והפקידו אצלו.												מט.
אי הכי אימא סיפא:												מט.
נתנו לבן לוי אחר - אין לו עליו אלא תרעומת.	[סיפא]											מט.
ואי סלקא דעתך כגון שנטלו ממנו וחזר והפקידו אצלו, אמאי אין לו עליו אלא תרעומת? כיון דמשכיה - ממנוא אית ליה גביה												מט.
אלא לאו שמע מינה - בדלא נטלו, שמע מינה.	!											מט.
ההוא גברא דהיב זוזי אשומשמי, לסוף אייקר שומשמי, הדרו בהו ואמרו ליה: לית לן שומשמי, שקול זוזך. לא שקיל זוזיה, איגנוב. אתו לקמיה דרבא.												מט.
כיון דאמרי לך שקול זוזך ולא שקלית - לא מבעיא שומר שכר דלא הוי, אלא אפילו שומר חנם נמי לא הוי.	אמר ליה: [רבא]											מט.
והא בעי לקבולי עליה מי שפרע	רבנן לרבא:											מט.
הכי נמי.	אמר להו: [רבא]											מט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-הזהב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מט
לדידי אמר לי ההוא מרבנן ורב טבות שמיה, ואמרי לה רב שמואל בר זוטרא שמיה, דאי הווי יהבי ליה כל חללא דעלמא לא הוי קא משני בדבוריה.	רב פפי אמר לי רבינא:												מט
בדידי הווי עובדא, ההוא יומא אפניא דמעלי שבתא הווי, והווי יתיבנא ואתא ההוא גברא וקאי אבבא. אמר לי: אית לך שומשמי לזבוני?	[רב טבות/רב שמואל בר זוטרא]												מט
אמרי ליה: לא.													מט:
אמר לי: ליהו הנך זוזי בפקדון גבך, דהא חשכה לי. - אמרי ליה: הא ביתא קמך. אותבינהו בביתא, ואיגנוב. אתא לקמיה דרבא													מט:
כל הא ביתא קמך, לא מיבעיא שומר שכר דלא הוי - אלא אפילו שומר חנם נמי לא הוי.	אמר ליה: [רבא]												מט:
אמרי ליה: והא אמרו ליה רבנן לרבא: איבעי ליה לקבולי עליה מי שפרע													מט:
ואמר לי: לא היו דברים מעולם.													מט:
כל שהכסף בידו ידו על העליונה וכו'.	רבי שמעון:												מט:
אימתי - בזמן שהכסף והפירות ביד מוכר, אבל כסף ביד מוכר ופירות ביד לוקח - אינו יכול לחזור בו, מפני שכספו בידו.	תניא, אמר רבי שמעון:												מט:
בידו? ביד מוכר הוא?													מט:
אלא: מפני שדמי כספו בידו.													מט:
פשיטא													מט:
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה עלייה של לוקח מושכרת ביד מוכר. טעמא מאי תקינו רבנן משיכה - גזירה שמא יאמר לו נשרפו חטיף בעלייה, הכא ברשותיה דלוקח נניהו. אי נפלה דליקה באונס - איהו טרח ומייתי לה.	רבא:												מט:
ההוא גברא דיהיב זוזי אחמרא, לסוף שמע דקא בעי למנסביה דבי פרזק רופילא, אמר ליה: הב לי זוזי, לא בעינא חמרא. אתא לקמיה דרב חסדא													מט:
כדרך שתיקנו משיכה במוכרין, כך תיקנו משיכה בלקוחות.	אמר ליה: [רב חסדא]												מט:
האונאה ארבעה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שתות למקח.	[חכמים]												מט:
עד מתי מותר להחזיר? עד כדי שיראה לתגר או לקרובו.													מט:
האונאה שמונה כסף מעשרים וארבע כסף לסלע, שליש למקח	הורה רבי טרפון בלוד:												מט:
ושמחו תגרי לוד.													מט:
כל היום מותר לחזור	אמר להם: [רבי טרפון]												מט:
אמרו לו: יניח לנו רבי טרפון במקומינו, וחזרו לדברי חכמים.													מט:
שתות מקח שנינו	אתמר, רב:												מט:
שתות מעות נמי שנינו.	שמואל:												מט:
שוי שיתא בחמשא, שוי שיתא בשבעה - כולי עלמא לא פליגי דבתר מקח אזלינן, ואונאה הויא.	[כולי עלמא]												מט:
כי פליגי - שוי חמשא בשיתא, ושוי שבעה בשיתא.													מט:
לשמואל דאמר בתר מעות אזלינן - אידי ואידי אונאה הוי	[שמואל]												מט:
לרב דאמר בתר מקח אזלינן - שוי חמשא בשיתא ביטול מקח הויא, שוי שבעה בשיתא - מחילה הויא.	[רב]												מט:
כי אמרינן מחילה וביטול מקח - היכא דליכא שתות משני צדדים, אבל היכא דאיכא שתות מצד אחד - אונאה הויא.	שמואל:												מט:
האונאה ארבעה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שתות למקח.	תנן:												מט:
מאי לאו - דזבין שוי עשרים בעשרין וארבעה, ושמע מינה שתות מעות נמי שנינו													מט:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
---	--

מקרא-key:

Talmud Navigator

בבא מציעא-הזהב	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא, דזבין שוי עשרים וארבעה בעשרים.												מט:
מי נתאנה - מוכר.												מט:
עד מתי מותר להחזיר - בכדי שיראה לתגר או לקרובו.	אימא סיפא:											מט:
לא שנו אלא לוקח, אבל מוכר - לעולם חוזר.	ואמר רב נחמן:											מט:
אלא דזבין שוי עשרים וארבעה בעשרין ותמניא.												מט:
האונאה שמונה כסף מעשרים וארבעה כסף לסלע, שליש למקח.	תנן: הורה רבי טרפון בלוד:											מט:
מאי לאו - דזבין שוי שיתסרי בעשרים וארבעה, ושמע מינה שליש מעות נמי שנינן												מט:
לא דזבין שוי עשרים וארבעה בשיתסר												מט:
מי נתאנה - מוכר.												מט:
אמר להם כל היום מותר לחזור	אימא סיפא:											מט:
לא שנו אלא לוקח, אבל מוכר לעולם חוזר	ואמר רב נחמן:											מט:
אלא דזבין שוי עשרים וארבעה בתלתין ותרין.												מט:
תניא כוותיה דשמואל:												מט:
מי שהוטל עליו ידו על העליונה. כיצד? מכר לו שוה חמשה בששה, מי נתאנה - לוקח, יד לוקח על העליונה, רצה - אומר תן לי מעותי, או תן לי מה שאוניתיני.	[תניא]											מט:
מכר לו שוה שש בחמש מי נתאנה - מוכר, יד מוכר על העליונה. רצה - אומר לו תן לי מקחי, או תן לי מה שאוניתיני.												מט:
פחות משתות לרבנן, לאלתר היא מחילה או בכדי שיראה לתגר או לקרובו? ואם תמצי לומר בכדי שיראה לתגר או לקרובו, מאי איכא בין שתות לפחות משתות? - איכא, דאלו שתות - ידו על העליונה, רצה - חוזר, רצה - קונה ומחזיר אונאה. ואילו פחות משתות - קנה ומחזיר אונאה. מאי?	איבעיא להו:											ג:
חזרו לדברי חכמים.	תא שמע:											ג:
פחות משליש לרבי טרפון כפחות משתות לרבנן דמי.	סברוה:											ג:
אי אמרת בשלמא פחות משתות לרבנן בכדי שיראה לתגר או לקרובו, - ולרבי טרפון כל היום - משום הכי חזרו. אלא אי אמרת פחות משתות לרבנן לאלתר היא מחילה, ולרבי טרפון נמי, לאלתר היא מחילה. אמאי חזרו? בדברי טרפון ניהא להו טפי, דמאי דרבנן קא משוי להו אונאה, לרבי טרפון היא מחילה.												ג:
מי סברת פחות משליש לרבי טרפון כפחות משתות לרבנן דמי? - לא, משתות ועד שליש לרבי טרפון - כשתות עצמה לרבנן דמי.												ג:
אי הכי, במאי שמחו מעיקרא? תפשוט דבטול מקח לרבנן לעולם חוזר, דכיון דאמר להו רבי טרפון היא אונאה - שמחו, כי אמר להו כל היום - חזרו. דאי סלקא דעתך דבטול מקח לרבנן בכדי שיראה לתגר או לקרובו, במאי שמחו?												ג:
שמחו בשתות עצמה, דלרבי טרפון מחילה ולרבנן אונאה.												ג:
בטול מקח לרבנן לעולם חוזר, או דלמא בכדי שיראה לתגר או לקרובו? ואם תמצא לומר בכדי שיראה לתגר או לקרובו, מה איכא בין שתות ליתר על שתות? - איכא, דאילו שתות - מי שנתאנה חוזר, ואילו יתר על שתות - שניהם חוזרים. - מאי?	איבעיא להו:											ג:
חזרו לדברי חכמים.	תא שמע:											ג:
אי אמרת בשלמא בטול מקח לרבנן בכדי שיראה לתגר או לקרובו, ולרבי טרפון כל היום - משום הכי חזרו. אלא אי אמרת בטול מקח לרבנן לעולם חוזר, אמאי חזרו? בדברי טרפון ניהא להו טפי, דקא משוי להו אונאה כל היום ותו לא.												ג:
בטול מקח לא שכיח.												ג:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
הלכתא: פחות משתות - נקנה מקח, יותר על שתות - ביטול מקח. שתות - קנה ומחזיר אונאה, וזה וזה בכדי שיראה לתגר או לקרובו.	רבא:											◊
תניא כוותיה דרבא:												◊
אונאה פחות משתות - נקנה מקח, יתר על שתות - בטל מקח. שתות - קנה ומחזיר אונאה, דברי רבי נתן.	[רבי נתן]											◊
יד מוכר על העליונה, רוצה - אומר לו תן לי מקחי, או תן לי מה שאניתני.	רבי יהודה הנשיא:											◊
וזה וזה בכדי שיראה לתגר או לקרובו.												◊
עד מתי מותר להחזיר כל?												◊
לא שנו אלא לוקח, אבל מוכר - לעולם חוזר.	רב נחמן:											◊
נימא מסייע ליה												◊
חזרו לדברי חכמים.	[תנן]											◊
אי אמרת בשלמא מוכר לעולם חוזר - משום הכי חוזר. אלא אי אמרת מוכר נמי כלוקח דמי - מאי נפקא להו מינה? כי היכי דעבדי ליה רבנן תקנתא ללוקח הכי נמי עבדי ליה רבנן תקנתא למוכר												◊
תגרי לוד לא שכיח דטעו.												◊
אושפזיכניה דרמי בר חמא זבין חמרא וטעה. אשכחיה דהוה עציב												◊
אמאי עציבת?	אמר ליה: [רמי בר חמא]											◊
אמר ליה: זביני חמרא וטעאי.												◊
זיל הדר בך.	אמר ליה: [רמי בר חמא]											◊
אמר ליה: הא שהאי לי יותר מכדי שאראה לתגר או לקרובי.												◊
שדריה לקמיה דרב נחמן.												◊
לא שנו אלא לוקח, אבל מוכר - לעולם חוזר. מאי טעמא - לוקח מקחו בידו, כל היכא דאזיל מחוי ליה, ואמרי ליה אי טעה אי לא טעה. מוכר דלא נקט מקחיה בידיה, עד דמיתרמי ליה זבינתא כזבינתיה, וידע אי טעה אי לא טעה.	אמר ליה: [רב נחמן]											◊
ההוא גברא דהוה נקט ורשכי לזבוני, קרי שיתא ושוויא חמשא, ואי הווי יהבי ליה חמשא ופלגא - הוה שקיל.												◊
אתא ההוא גברא ואמר: אי יהיבנא ליה חמשא ופלגא - הווי מחילה, אתן ליה שיתא ואתבעיה לדינא. אתא לקמיה דרבא												◊
לא שנו אלא בלוקח מן התגר, אבל בלוקח מבעל הבית - אין לו עליו אונאה.	אמר ליה: [רבא]											◊
ההוא גברא דהוה נקט כיפי לזבוני, קרי שתין ושווי חמשין, ואי הווי יהבי ליה חמשין וחמשא הוה שקיל.												◊
אתא ההוא גברא ואמר: אי יהיבנא ליה חמשין וחמשא הווי מחילה, אתן ליה שיתין, ואתבעיה לדינא. אתא לקמיה דרב חסדא.												◊
לא שנו אלא בלוקח מן התגר, אבל בלוקח מן בעל הבית - אין לו עליו אונאה.	אמר ליה: [רב חסדא]											◊
ישר	אמר ליה רב דימי:											◊
ישר.	וכן אמר רבי אלעזר											◊
כשם שאונאה להדיוט כך אונאה לתגר	והא אנן תנן:											◊
מאן הדיוט - לאו בעל הבית?												◊
בצדרייתא, אבל מאני תשמישתיה דיקירי עליה - לא מזבין להו אי לאו בדמי יתירי.	רב חסדא:											◊
אחד הלוקח ואחד המוכר יש להן אונאה.												◊

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
■ ראיה-proof

מקרא-key:

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
כשם שאונאה להדיוט כך אונאה לתגר.	[ת"ק]											♦	■
אין אונאה לתגר.	רבי יהודה:											♦	■
מי שהוטל עליו ידו על העליונה, רצה - אומר לו: תן לי מעותי, או תן לי מה שאניתני.													■
מנהגי מילי?												^	ג
(ויקרא כ"ה) וכי תמכרו ממכר לעמיתך אל תונו. אין לי אלא שנתאנה לוקח, נתאנה מוכר מנין - תלמוד לומר (ויקרא כ"ה) או קנה אל תונו.	דתנו רבנן:											!	◇
ואיצטריך למכתב לוקח, ואיצטריך למכתב מוכר. דאי כתב רחמנא מוכר - משום דקים ליה בזבינתיה, אבל לוקח דלא קים ליה בזבינתיה - אימא לא אזהריה רחמנא בלא תונו. ואי כתב רחמנא לוקח - משום דקא קני, דאמרי אינשי: זבנית - קנית. אבל מוכר, דאבודי קא מוביד, דאמרי אינשי: זבין אוביד, אימא לא אזהריה רחמנא בלא תונו - צריכא.													◇
אין אונאה לתגר.	רבי יהודה:												■
משום שהוא תגר אין לו אונאה?												⚡	
בתגר ספסר שנו. מאי טעמא - מידע ידע זבינתיה כמה שויא, ואחולי אחיל גביה. והאי דזבנא הכי - משום דאתרמיא ליה זבינתא אחריתי. - והשתא מיהא קא הדר ביה	רב נחמן אמר רב:											!	◇
מאי אין לתגר אונאה - אינו בתורת אונאה, שאפילו פחות מכדי אונאה חוזר.	רב אשי:											!	◇
תניא כוותיה דרב נחמן													■
תגר אין לו אונאה, מפני שהוא בקי.	רבי יהודה:												■
מי שהוטל עליו ידו על העליונה וכו'.													■
מני מתניתין? לא רבי נתן, ולא רבי יהודה הנשיא.												⚡	◇
אי רבי נתן - מתניתין קתני רצה וברייתא לא קתני רצה.												⚡	◇
אי רבי יהודה הנשיא - מתניתין קתני לוקח, ברייתא קתני מוכר												⚡	◇
(סימן: ז"ב ר"ש).													◇
אונאה זו, איני יודע מי שנאה.	רבי אלעזר:											⚡	
לעולם רבי נתן היא, ותני נמי בברייתא רצה.	רבה:											!	◇
לעולם רבי יהודה הנשיא היא, ומאי דשייר במתניתין קא מפרש בברייתא.	רבא:											!	◇
דיקא נמי	רב אשי:												■
אחד הלוקח ואחד המוכר	דקתני:												■
ומפרש ליה ללוקח, שמע מינה שירייה שירייה למוכר, שמע מינה.													■
האומר לחבירו: על מנת שאין לך עלי אונאה, רב אמר: יש לו עליו אונאה	איתמר: [רב]											♦	■
אין לו עליו אונאה.	שמואל:											♦	■
לימא רב דאמר כרבי מאיר, ושמואל דאמר כרבי יהודה.												⚡	
האומר לאשה הרי את מקודשת לי על מנת שאין לך עלי שאר כסות ועונה - הרי זו מקודשת, ותנאו בטל, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											♦	⚡
בדבר שבממון תנאו קיים.	רבי יהודה:											♦	⚡
אנא דאמרי - אפילו לרבי יהודה עד כאן לא קאמר רבי יהודה התם - אלא דיידעה וקא מחלה, אבל הכא - מי ידע דמחיל?	אמר לך רב:											!	◇
אנא דאמרי אפילו לרבי מאיר עד כאן לא קאמר רבי מאיר התם - אלא דודאי קא עקר, אבל הכא - מי יימר דקא עקר מדי?	ושמואל אמר:											!	◇

<p>מזמרה-statement ? challenge-קושיא ^ question-שאלה ! answer-תירוץ ■ ראיה-proof</p>	<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator												
מזמרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
האומר לחבירו על מנת שאין לך עלי אונאה - אין לו עליו אונאה, על מנת שאין בו אונאה - הרי יש בו אונאה.	רב ענן, לדידי מפרשא לי מיניה דמר שמואל:													א:
הנושא והנותן באמנה, והאומר לחבירו על מנת שאין לך עלי אונאה - אין לו עליו אונאה.	מיתבי:													א:
לרב דאמר: אנא דאמרי אפילו לרבי יהודה, הא מני?														א:
מחורתא רב אמר כרבי מאיר, ושמואל דאמר כרבי יהודה.	אביי:													א:
לא קשיא כאן - בסתם, כאן - במפרש.	רבא:													א:
במה דברים אמורים - בסתם, אבל במפרש, מוכר שאמר ללוקח: חפץ זה שאני מוכר לך במאתים, יודע אני בו שאינו שוה אלא מנה, על מנת שאין לך עלי אונאה - אין לו עליו אונאה. וכן לוקח שאמר למוכר: חפץ זה שאני לוקח ממך במנה, יודע אני בו ששוה מאתים, על מנת שאין לך עלי אונאה - אין לו עליו אונאה.	דתניא:													א:
הנושא והנותן באמנה - הרי זה לא יחשב את הרע באמנה ואת היפה בשוה, אלא: או זה וזה באמנה, או זה וזה בשוה. ונותן לו שכר כתר, שכר גמל, שכר פונדק, שכר עצמו אינו נוטל, שכר נתן לו שכרו משלם.	תנו רבנן:													א:
שכרו משלם מהיכא קא יחיב ליה?														א:
בצדוויי, דיהבי ארבע למאה.	רב פפא:													א:
כמה תהא הסלע חסירה ולא יהא בה אונאה? רבי מאיר אומר: ארבע איסרות, איסר לדינר.	[רבי מאיר]													א:
ארבע פונדיונות, פונדיון לדינר.	רבי יהודה:													א:
שמונה פונדיונות, שני פונדיונות לדינר.	רבי שמעון:													ב:
עד מתי מותר להחזיר? בכרכים - עד כדי שיראה לשולחני, בכפרים - עד ערבי שבתות.														ב:
אם היה מכירה - אפילו לאחר שנים עשר חדש מקבלה הימנו, ואין לו עליו אלא תרעומת.														ב:
ונותנה למעשר שני ואינו חושש, שאינו אלא נפש רעה.														ב:
עד כמה תהא הסלע חסירה ויהיה בה אונאה?	ורמינהי:													ב:
לא קשיא תנא דידן קא חשיב ממטה למעלה, תנא ברא קא חשיב מלמעלה למטה.	רב פפא:													ב:
מאי שנא בסלע דפליגי, ומאי שנא בטלית דלא פליגי?														ב:
מאן תנא טלית - רבי שמעון היא.	רבא:													ב:
טלית עד שתות מחיל איניש, דאמרי אינשי: עשיק לגביך ושוי לכרסיך. סלע, כיון דלא סגי ליה - לא מחיל.	אביי:													ב:
עד כמה תהא הסלע חסירה ויהא בה אונאה? רבי מאיר אומר: ארבעה איסרות, איסר לדינר.	גופא:													ב:
ארבעה פונדיונות, פונדיון לדינר.	רבי יהודה:													ב:
שמונה פונדיונות, שני פונדיון לדינר.	רבי שמעון:													ב:
יתר על כן - מוכרה בשויה.														ב:
עד כמה תיפחת ויהא רשאי לקיימה? בסלע עד שקל, בדינר עד רובע. פחות מכן איסר - אסור. הרי זה לא ימכרנה לא לתגר ולא להרם ולא להרג, מפני שמרמין בה את אחרים, אלא יקבנה ויתלנה בצואר בנו או בצואר בתו.														ב:
בסלע עד שקל, בדינר עד רובע.	אמר מר:													ב:
מאי שנא בסלע עד שקל, ומאי שנא בדינר עד רובע?														ב:
מאי רובע דקתני - נמי רובע שקל.	אביי:													ב:
דיקא נמי, דקא תני רובע ולא קתני רביע, שמע מינה.	רבא:													ב:
למה ליה למתלייה לדינר בשקל?														ב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
מלתא אנב אורחיה קא משמע לן, דאיכא דינר דאתי משקל.												!	◊	נב.		
מסייע ליה לרבי אמי												■		נב.		
דינר הבא משקל - מותר לקיימו, דינר הבא מסלע - אסור לקיימו.	דאמר רבי אמי:											■		נב.		
פחות מכן איסר אסור.													■	◊	נב.	
מאי קאמר?													^		נב.	
הכי קאמר: פחתה סלע יותר מכדי אונאה איסר - אסור.	אביי:												!		נב.	
אי הכי - אפילו משהו נמן	אמר ליה רבא:												ז		נב.	
פחתה סלע איסר לדינר - אסור, וסתמא כרבי מאיר.	אלא אמר רבא:												!	◊	נב.	
סלע שנפסלה, והתקינה שיהא שוקל בה משקלות - טמאה. עד כמה תיפחת ויהא רשאי לקיימה? לסלע שני דינרים, פחות מכן - יקוץ.	תנן התם:												■	◊	נב.	
יתר על כן מאי?													^		נב.	
פחות מכן - יקוץ, יתר על כן - יקוץ.	רב הונא:												!	◊	נב.	
פחות מכן - יקוץ, יתר על כן - יקיים.	רבי אמי:												!	◊	נב.	
יתר על כן מוכרה בשויה.	מיתבי:												ז	◊	נב:	
מאי לאו - שפחתה יותר מכדי אונאתה?													ז		נב:	
לא, יתירה דאכתי לא פחתה בכדי אונאתה מוכרה בשויה.													!	◊	נב:	
עד כמה תיפחת ויהא רשאי לקיימה? בסלע עד שקל.	מיתבי:												■	◊	נב:	
מאי לאו - דפחית פורתא פורתא?													ז		נב:	
לא, דנפיל לנורא ואפחות בחדא זימנא.													!	◊	נב:	
יקבנה ויתלנה בצואר בנו או בצואר בתו.	אמר מר:													■	◊	נב:
לא יעשנה משקל בין משקלותיו, ולא יזרקנה בין גרוותיו, ולא יקבנה ויתלנה בצואר בנו ובצואר בתו. אלא, או ישחוק או יתוך או יקוץ או יוליך לים המלח.	ורמינהו:												■	ז	נב:	
לא קשיא: כאן - באמצע, כאן - מן הצד.	רבי אלעזר, ואמרי לה רב הונא אמר רבי אלעזר:												!	◊	נב:	
עד מתי מותר להחזיר, בכרכים עד שיראה לשולחני, בכפרים עד ערבי שבתות.														■	◊	נב:
מאי שנא בסלע דמפליג, ומאי שנא בטלית דלא מפליג?														ז	נב:	
כי תנן נמי מתניתין בטלית בכרכין תנן.	אביי:												!	◊	נב:	
טלית - כל איניש קים ליה בגוה. סלע, כיון דלאו כל איניש קים ליה בגוה אלא שולחני, הלכך, בכרכים דאיכא שולחני - עד שיראה לשולחני, בכפרים דליכא שולחני - עד ערבי שבתות דסלקין לשוקא.	רבא:												!	◊	נב:	
ואם היה מכירה אפילו לאחר שנים עשר חדש כו'														■	◊	נב:
היכא?														^	◊	נב:
אי בכרכין														!		נב:
הא אמרת עד שיראה לשולחני														ז		נב:
אי בכפרים														!		נב:
הא אמרת עד ערבי שבתות														ז		נב:
מידת חסידות שנו כאן.	רב חסדא:												!	◊	נב:	
אי הכי, אימא סיפא:														ז		נב:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof ■
--	---

מקרא-key:

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
אין לו עליו אלא תרעומת.	[סיפא]										נב:
למאן?											נב:
אי לחסיד											נב:
לא קבולי ליקבלה מיניה, ולא תרעומת תיהוי ליה.											נב:
ואלא להאיך דקבלה מיניה											נב:
ולבחר דמקבלה מיניה - תרעומת תיהוי ליה?											נב:
הכי קאמר: הא אחר, אף על פי שאין מקבלה הימנו - אין לו עליו אלא תרעומת.											נב:
ונתנה למעשר שני ואינו חושש שאינו אלא נפש רעה.											נב:
שמע מינה, האי מאן דמוקים אזווי - מיקרי נפש רעה, והני מילי הוא דסגי להו.	רב פפא:										נב:
מסייע ליה לחזקיה											נב:
בא לפורטה - פורטה בשויה, בא לחללה - מחללה ביפה.	דאמר חזקיה:										נב:
מאי קאמר?											נב:
הכי קאמר: אף על פי כשבא לפורטה - פורטה בשויה, כשהוא מחללה - מחללה ביפה.											נב:
למימרא דסבר חזקיה דמזולזלין במעשר שני?											נב:
מעשר שני שאין בו שוה פרוטה, אומר: הוא וחומשו מחולל על מעות הראשונות. לפי שאי אפשר לו לאדם לצמצם מעותיו.	והאמר חזקיה:										נב:
מאי ביפה - בתורת יפה, דתרי זילי לא מזולזלין ביה.											נב:
מעשר שני שאין בו שוה פרוטה, אומר: הוא וחומשו מחולל על מעות הראשונות, לפי שאי אפשר לו לאדם לצמצם מעותיו.	גופא, אמר חזקיה:										נב:
התרומה והביכורים חייבין עליהן מיתה, וחומש, ואסורים לזרים, והן נכסי כהן, ועולים באחד ומאה, וטעונין רחיצת ידים, והערב שמש. הרי אלו בתרומה - ובכורים, מה שאין כן במעשר.	מיתבי:										נב:
מאי מה שאין כן במעשר לאו מכלל דמעשר בטיל ברובא? ואם איתא דחזקיה, הוה ליה דבר שיש לו מתירין - וכל דבר שיש לו מתירין - אפילו באלף לא בטיל											נב:
וממאי דמה שאין כן במעשר דבטיל ברובא? דלמא לא בטיל כלל											נב:
לא מצית אמרת הכי, דלגבי תרומה חומרי דתרומה קתני, קולי דתרומה לא קתני.											נב:
והא קא תני והן נכסי כהן											נב:
לא סלקא דעתך, דתניא בהדיא:											נב:
מעשר שני בטיל ברובא. ובאיזה מעשר שני אמרו - במעשר שאין בו שוה פרוטה, ושנכנס לירושלים ויצא.	[תניא]										נב:
ואם איתא לדחזקיה - ליעבד ליה לדחזקיה, וניחל ליה על מעות הראשונות											נב:
דלא פריק.											נב:
וניתי מעשר דאית ליה, ונצטרפינהן											נב:
דאורייתא ודרבנן לא מצטרפי.											נב:
וניתי דמאן											נב:
דלמא אתי לאתויי ודאי.											נב:
וניתי שתי פרוטות ונחלל עליהו מעשר בפרוטה ומחצה, ונחלל האי על היאך יתירא											נב:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
--	--

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מי סברת פרוטה ומחצה תפסה שתי פרוטות? - לא, פרוטה תפסה פרוטה, וחצי פרוטה לא תפסה. הדר הויא ליה דאורייתא ודרבנן, ודאורייתא ודרבנן לא מצטרפי.													גג
וניתי איסך												ג	גג
דלמא אתי לאתויי פרוטות.													גג
ושנכנס לירושלים ויצא													גג
ואמאי? וליהדר ונעייליה													גג
בשנטמא.													גג
ונפרקיה													גג
מנין למעשר שני שנטמא, שפודין אותו אפילו בירושלים - שנאמר (דברים י"ד) כי לא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה, שנאמר (בראשית מ"ג) וישא משאת מאת פנין	דאמר רבי אלעזר:												גג
אלא, בלקוח בכסף מעשר שני.													גג
לקוח בכסף מעשר נמי ליפרקיה													גג
הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא - יפדה,	דתנן:												גג
כרבי יהודה													גג
יקבר.	דאמר: [רבי יהודה]												גג
אי רבי יהודה, מאי איריא יצא? אפילו לא יצא נמן													גג
אלא, לעולם בטהור, ומאי יצא - דנפול מחיצות.													גג
מחיצה לאכול - דאורייתא, מחיצות לקלוט - דרבנן.	והאמר רבא:												גג
וכי גזרו דרבנן - כי איתנהו למחיצות, כי ליתנהו למחיצות - לא גזרו רבנן.													גג
לא פלוג רבנן בין איתנהו למחיצות בין ליתנהו למחיצות.													גג
חדא קתני: מעשר שני שאין בו שוה פרוטה שנכנס לירושלים ויצא.	רב הונא בר יהודה אמר רב ששת:												גג
אמאי? וניהדר ונעייליה וניכליה													גג
דנפול מחיצות.													גג
ונפרקיה													גג
מחיצה לאכול - דאורייתא, מחיצה לקלוט - דרבנן.	האמר רבא:												גג
וכי גזרו רבנן - כי איתנהו למחיצות, כי ליתנהו למחיצות - לא גזרו רבנן													גג
לא פלוג רבנן.													גג
אי הכי, מאי איריא אין בו שוה פרוטה? אפילו יש בו נמן													גג
לא מיבעיא קאמר: לא מיבעיא יש בו, דקלטן ליה מחיצות. אבל אין בו, אימא לא קלטו ליה מחיצות - קא משמע לן.													גג
(ויקרא כ"ז) אם גאל יגאל איש ממעשרו - ממעשרו ולא כל מעשרו, פרט למעשר שני שאין בו שוה פרוטה.	תנו רבנן:												גג
אין בו	איתמר, רב אמי												גג
אין בחומשו.	רב אסי:												גג
אין בו	רבי יוחנן:												גג
אין בחומשו.	רבי שמעון בן לקיש												גג

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קשיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	---

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מעשר שני שאין בו שוה פרוטה, דיו שיאמר הוא וחומשו מחולל על מעות ראשונות.	מיתבי:									◊	גג
בשלמא למאן דאמר אין בחומשו - היינו דקתני דיו, דאף על גב דבדידיה אית ביה, כיון דבחומשיה ליכא - שפיר. אלא למאן דאמר אין בו, מאי דיו?										◊	גג
קשיא.										◊	גג
חומשא מלגיו או חומשא מלבר?	איבעיא להו:									◊	גג
הבעלים אומרים בעשרים, וכל אדם בעשרים - הבעלים קודמין, מפני שמוסיפין חומש. אמר אחד: הרי עלי בעשרים ואחד, הבעלים נותנין עשרים ושש. עשרים ושנים - הבעלים נותנין עשרים ושבע. בעשרים ושש - הבעלים נותנין עשרים ושמונה. בעשרים וארבע - הבעלים נותנין עשרים ותשע. עשרים וחמש - הבעלים נותנין שלשים, לפי שאין מוסיפין חומש על עילוי של זה.	רבינא, תא שמע:									◊	גג
שמע מינה: חומשא מלבר, שמע מינה.										◊	גג
כתנאי										◊	גג
(ויקרא כ"ז) ויסף חמשתו עליו - שיהא הוא וחומשו חמשה, דברי רבי יאשיהו.	[רבי יאשיהו]									◊	גג
חמישיתו - חומשו של קרן.	רבי יונתן:									◊	גג
חומש מעכב או אינו מעכב? ארבעה בארבעה פריק, ואכנפשיה מוסיף חומש, אלמא חומש לא מעכב. או דלמא: ארבעה בחמשה פריק, וחומש מעכב?	איבעיא להו:									◊	גג
הדמאי אין לו חומש, ואין לו ביעור.	רבינא, תא שמע:									◊	גג
הא קרן - יש לו. מאי טעמא? קרן דמעכב בדאורייתא - איתא דברבנן, חומש דלא מעכב בדאורייתא - ליתא דברבנן.										◊	גג
לימא כתנאי:										◊	גג
נתן את הקרן ולא נתן את החומש, רבי אליעזר אומר: יאכל	[רבי אליעזר]									◊	גג
לא יאכל.	בי יהושע:									◊	גג
נראין דברי רבי אליעזר בשבת, ודברי רבי יהושע בחול.	רבי:									◊	גג
מדאמר נראין דברי רבי אליעזר בשבת - מכלל דפליגי אפילו בחול, מדאמר נראין דברי רבי יהושע בחול - מכלל דפליגי אפילו בשבת. מאי לאו, בהא סברא קמיפלגי:										◊	גג
חומש לא מעכב	דברי אליעזר סבר:									◊	גג
חומש מעכב.	רבי יהושע סבר:									◊	גג
לא, דכולי עלמא חומש לא מעכב, והכא בחיישין לפשיעותא קמיפלגי.	רב פפא:									◊	גג
חיישין לפשיעותא	מר סבר: [רבי יהושע]									◊	גג
לא חיישין לפשיעותא.	ומר סבר: [רבי אליעזר]									◊	גג
הכל מודים בהקדש שחילל, הואיל וגזברין תובעין אותו בשוק.	רבי יוחנן:									◊	גג
ובהקדש לא פליגי?										◊	גג
נתן את הקרן ולא נתן את החומש, רבי אליעזר אומר: חילל	והתניא: [רבי אליעזר]									◊	גג
לא חילל.	חכמים:									◊	גג
נראין דברי רבי אליעזר בהקדש, ודברי חכמים במעשר.	רבי:									◊	גג
מדאמר נראין דברי רבי אליעזר בהקדש - מכלל דפליגי אפילו במעשר, מדאמר נראין דברי חכמים במעשר - מכלל דאינהו פליגי אפילו בהקדש										◊	גג
אלא, אי אתמר הכי אתמר:										◊	גג

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-הזהב		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכל מודים בשבת בהקדש שחילל, חדא, דכתיב (ישעיהו נ"ח) וקראת לשבת ענג. ועוד: הואיל וגזברין תובעין אותו בשוק.	רבי יוחנן:											◇
הרי אמרו הקדש אינו מתחלל על הקרקע, דרחמנא אמר (ויקרא כ"ז) ונתן הכסף וקם לו, חומשו מהו שיתחלל על הקרקע? תרומה אינה משתלמת אלא מן החולין, דרחמנא אמר (ויקרא כ"ב) ונתן לכהן את הקדש - דבר הראוי להיות קדש, חומשה מהו שישתלם שלא מן החולין? מעשר אין מתחלל על האסימון, דרחמנא אמר (דברים י"ד) וצרת הכסף בידך - לרבות כל דבר שיש עליו צורה. חומשו מהו שיתחלל על האסימון?	רמי בר חמא:											◇
אתגלגל מלתא ומטא לקמיה דרבא												○
אמר קרא עליו - לרבות חומשו כמותו.	אמר להו: [רבא]											◇
הגונב תרומה ולא אכלה - משלם תשלומי כפל דמי תרומה. אכלה - משלם שני קרנים וחומש, קרן וחומש מן החולין, והקרן דמי תרומה.	רבינא: אף אנן נמי תנינא:											◇
שמע מינה: חומשו כמותו, שמע מינה.												◇
גבי גזל כתיב (ויקרא ה') וחמשתיו יסף עליו	רבא:											◇
נתן לו את הקרן ונשבע לו על החומש - הרי זה מוסיף חומש על חומש עד שיתמעט הקרן פחות משוה פרוטה.	ותנן:											◇
גבי תרומה כתיב (ויקרא כ"ב) איש כי יאכל קדש בשגגה ויסף חמשתיו עליו												◇
האוכל תרומה בשוגג משלם קרן וחומש אחד האוכל ואחד השותה ואחד הסך, אחד תרומה טהורה ואחד תרומה טמאה - משלם חומשה וחומשא דחומשא.	ותנן:											◇
ואילו גבי מעשר לא מכתב כתיב ולא מיתנא תנא, ולא איבעויי איבעיא לן.												◇
גבי הקדש כתיב (ויקרא כ"ז) ואם המקדיש יגאל את ביתו ויסף חמישית כסף ערכך												◇
הפודה את הקדשו מוסיף חומש.	ותנן:											◇
חומשא - תנן, חומשא דחומשא - לא תנן.												◇
מאי? גבי תרומה כתיב ויסף, גבי קדש נמי הא כתיב ויסף, או דלמא: גבי תרומה כתיב ויסף, אי שקלת ליה לוי"ו דויסף ושדית ליה על חמשתיו - הוה ליה חמישיתו. גבי הקדש כתיב (ויקרא כ"ז) ויסף חמישית, אף על גב דכי שקלת ליה לוי"ו דויסף ושדית ליה על חמישית - סוף סוף הוה ליה חמשתו.												◇
ותיפוק ליה דהוה ליה הקדש שני												◇
אהקדש ראשון - מוסיף חומש, על הקדש שני - אין מוסיף חומש	ואמר רבי יהושע בן לוי:											◇
חומש כתחילת הקדש דמי.	רב פפי לרבינא, הכי אמר רבא:											◇
מאי הוה עלה?												◇
אמר קרא ויסף חמישית כסף ערכך - מקיש חומשו לכסף ערכו, מה כסף ערכו מוסיף חומש, אף כסף חומשו נמי מוסיף חומש.	רב טביומי משמיה דאבוי:											◇
על הקדש ראשון מוסיף חומש, ועל הקדש שני אין מוסיף חומש.	גופא, אמר רבי יהושע בן לוי:											◇
מאי טעמא דרבי יהושע בן לוי - אמר קרא (ויקרא כ"ז) ואם המקדיש יגאל את ביתו - המקדיש ולא המתפיס.	רבא:											◇
(ויקרא כ"ז) ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך. מה בהמה טמאה מיוחדת שתחילתה הקדש וכולה לשמים, ומועלין בה, אף כל שתחילתה הקדש וכולה לשמים - מועלין בה.	תני תנא קמיה דרבי אלעזר:											◇
בשלמא כולה לשמים - למעוטי קדשים קלים, כיון דאית להו לבעלים בגויהו לית בהו מעילה. אלא תחילת הקדש למעוטי מאי? תחילת הקדש הוא דאית ביה מעילה, סוף הקדש לית ביה מעילה? דלמא לענין חומש קאמרת, וכרבי יהושע בן לוי.	רבי אלעזר לתנא:											◇
אין, הכי קאמינא.	אמר ליה: [תנא]											◇
בהמה טמאה בתחילת הקדש איתא, באמצע הקדש ליתא?	רב אשי לרבינא:											◇

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא מציעא-הזהב	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										נה.		
לפי שאינה בסוף הקדש.	אמר ליה: [רבינא]										!		◇	נה.
באמצע הקדש מיהא איתא, ולוסיף נמי חומש	רב אחא מדיפתי לרבינא:										?		◇	נה.
הרי הוא כסוף הקדש, מה סוף הקדש אינו מוסיף חומש - אף אמצע הקדש אינו מוסיף חומש.	אמר ליה: [רבינא]										!			נה.
מאי חזית דמדמית ליה לסוף הקדש? נדמייה לתחילת הקדש	רב זוטרא בריה דרב מרי לרבינא:										?			נה.
אמר ליה: מסתברא, לסוף הקדש הוה ליה לדמויי - שכן נתפס מנתפס.	אמר ליה: [רבינא]										!		◇	נה.
אדרבה, לתחילת הקדש הוה ליה לדמויי, שכן דבר שיש אחריו קדושה מדבר שיש אחריו קדושה.											?		◇	נה.
(ויקרא ו') העלה - עולה ראשונה	כדאמר רבא:										!	■	◇	נה.
הכי נמי: הטמאה - טמאה ראשונה.											!			נה.
תניא כוותיה דרבי יהושע בן לוי:													◇	נה.
פרה זו תחת פרה של הקדש, טלית זו תחת טלית של הקדש - הקדשו פדוי, ויד הקדש על העליונה.	[תניא]												■	נה.
פרה זו בחמש סלעים תחת פרה של הקדש, טלית זו בחמש סלעים תחת טלית של הקדש - הקדשו פדוי.													■	נה.
על הקדש ראשון מוסיף חומש, על הקדש שני אין מוסיף חומש.													■	נה.